ל א ב מיי׳ פרק ג מהלכות סוטה הלי א סמג עשין כו: לא ג טוש"ע אס"ע סי כב סעיף ה בהגהה: לב ד מיי פכ״ב מהל׳ איסורי ביאה הל׳ ח :טוש"ע שס פכ"ב מהלי רכנייי′ ה נמיי פכיב מיטת איסו"ב הלי א טוש"ע אה"ע סיי כב סעי א יו"ד סיי קנה סעיי א]: לג ר מייי פ"ג מהלי סוטה הלכה [א] ב שוטים הככה [מ] ב ממג עשין ט: ז [מיי שם טוש"ע אה"ע סי קטו מעי ו ז]: לד ח מיי שם הלי ג: לח ט י כ מיי פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הלכה ב: הכנה כ. לו ל מיי' פ"ג מהלי סוטה הלכה יא סמג עשין נז: לו מ מיי' שם הלכה ד:

תוספות שאנץ עדים במדינת הים לא שכיחא ולא מסקי אינשי אדעתייהו למחשדינהו לטהורות בהכי והאי דשני לעיל לר׳ שמעוז מדזכות לא תלו עדים נמי לא תלו משום דאכתי לא היה היימא לז דרשא דהאי קרא. ין ביירון איירות קיינו וא״ת היאך יוציאו לעז על הטהורות שיש עדים במדינת הים כיוז שהיא י יולדת והא אמר לקמן דאם היתה יולדת בצער יולדת בריוח ואם היתה יולדת שחורים יולדם לרוים. וי"ל דאינו דבר הניכר כל כך ולא מסקינן אדעתייהו: סוטה שהיא בלאו פיי דלא יוכל בעלה הראשון . ואמרינן בפ"ק דיבמות . אחרי אשר הוטמאה לרכוח סוטה הנסתרת: ואומר מים גנובים ימתקו וגו' תימה מאי ואומר הא כבר נפרך הק"ו וי"ל דה"פ וכי תימא דיש לו לבעל להיות נאמז על אשתו דכיון שנואה בעיניו לא יבא עליה ומ"ה מייתי ואומר מים גנובים ימתקו וחיישי שמא יבא עליה: מתני' היו מעליז אותה לב"ד ייי ב.ב. , הגדול שבירושלים והקשה ה״ר אלחנן דאמאי לא חשיב אותה גבי מילי דבעו ב״ד של ע״א פ״ק דסנהדרין וי״ל דתנא ושייר דהכי נמי לא קתני זקן ממרא דצריך ב״ד של ע"א. ומעלין אותה לשער המזרח ומשם לשער נקנור פ״ה נקנור אדם גדול . היה והביא דלתות נחשת מאלכסנדריא של מצרים לאותו שער ונעשו בו נסים כדאמר בסדר יומא ונקראו על שמו הוא שער העליון שבחומה שבין ששם משקין את הסוטות ששם משקין את הה שלא נתקדש בק העזרה עובי חלל השער מפני המצורעיז השעו כופני המצח עין שמכניסין ידיהן לבהונות ליתן מדם האשם על בוהז ידו ומחוסר כפורים לעזרה שנכנט יעוויו בכוזו. לפי׳ לא קדשום שיוכל לעמוד בחלל השער שאם היה הכהן מוציא את דם האשם חוץ לעזרה הרי הוא נפסל ביוצא. במקצת שריא רחמנא ושם משקים סוטות דבעי לפני ה' ל"ה: ואם נפרמו פרימה גדולה מקריעה שנקרע לקרעים הרבה דמינציי"ר בלע"ז כמו ההוא דפרים סילקא ל"ה. יש לה עדים במדינת הים לא שכיחא. וה״ה גא עליה בעלה בדרך נמי לא שכיח: בי היבי דידעי לאתרויי ביה. והכי אמרינן דאכתי לא הוה קיימא לן דרשא דהאי קרא: בותגר' שמא יבא נמי בפ׳ אלו הן הגולין (מכות דף ט:) גבי גולין לעיר מקלט ומוקרין עליה בדרך. שלריך להשקותה בירושלים בב"ד הגדול כדלקתן: נאמן לו שני תלמידי חכמים שמא יהרגנו בדרך ודייק בגמרא מאי לאו

דאתרו ביה דאי קטיל בר קטלא הוא אלמא גבי התראה בעינן תלמידי חכמים: נדה שהיא בברת בעלה נאמן עליה. תימה דמשמע בפרק אין מעמידין (ע"ו דף לו:) דיחוד דעריות דאורייתא אם כן יחוד דנדה מנלן דשרי ויש לומר דוקה יחוד דעריות דחין להן היתר דומיא דבן עם אמו אסרה תורה אבל נדה לאם: היא הנותנת. האי היא הנותנת לא דמי כלל לההוא דפרק

. קמא דעירובין (דף י.): אמר דהו ק"ו ופרבוה. יש לומר דוקה בפירכה שכן יש היתר (ס) לאיסורה פרכוהו אבל בהיא הנותנת לא פרכוהו ולכך הולרכה לפירכא אחריתי דאשכחן בדוכתי סגיאין דחמירא להו לאינשי עבירה קלה ומסתפו מינה טפי מעבירה חמורה כגון בפ"ק דכתובות ודף ד:) דחמירא להו אבילות דלא הוי אלא מדרבנן מנדה שהיא בכרת ובפ׳ הנוקין (גיטין דף נד.) באתריה דרבי יהודה חמירא להו שביעית דליכא אלא לאו משבת שהוא בסקילה ובריש פ״ק דבילה (דף ב:) אמר האי דקיל לריך הרחקה טפי דאמר מ"ש גבי שבת דסתם לן תנא כרבי שמעון וגבי יום טוב כרבי יהודה שבת דחמיר סתם לן כר"ש י"ט דקיל סתם לן כרבי יהודה אלמא זימנין בדילי מקילתא טפי מחמירתא וזימנין איפכא והשתא לריך ליישב הברייתא לפי הירושלמיט והתוספתה דהכי מיתניה בתוספתה (פ״א) ר' יהודה אומר נאמן עליה בעלה מקל וחומר ומה נדה שחייב על ביאתה כרת וכו' ר' יוסי אומר הכתוב האמינו שנא' והביא האיש את אשתו וגו' ובירושלמי מיתניא הכי רבי יהודה אומר בעלה נאמן וכו׳ אמרו לו לא אם אמרת בנדה שיש לה היתר וכו׳ אמר להם רבי יהודה גזירת הכתוב הוא והביא האיש את אשתו וגו׳ אמרו לו ובלבד בעדים והשתא אית לן למימר דבההיא תוספתא פרכוהו והדר אמר להו קרא כההיא דירושלמי אבל (ו) מדרבי יוסי ש איכא לתמוה דמעיקרא אמר להו קרא והדר אמר להו קל וחומר: יי ואומר מים גנובים. נראה דהאי ואומר פירושו הכי כלומר מאי תלי בהכי שאין היתר לאיסורה חדא דינרו תוחפו מאחר שאין היתר לאיסורה אין מתון בדבר אם לא עכשיו אימתי וא"ת לא יתקפנו יצרו על אשתו הואיל ובעלה

כבר מים גנובים ימתקו:

לא שכיחא. ולא מסקי אינשי אדעתייהו למחשדינהו לטהורות בהכי. והא דשני לעילי לר' שמעון מדוכות לא תלה עדים נמי לא תלו משום עליה. שלה יבה: גבו' לה שנו. הה

דתנן בקידושין אבל אשה מתייחדת

עם שני חנשים: שמח ילטרך כו'.

הכא נמי הואיל ושניהם אסורין בה

לא סגי בתרי שמא ילטרך הבעל או שליח ב"ד לנקביו כו": **דליהוו**

עליה סהדי. אם יבא עליה יעידו

עליו (ד) לב"ד הגדול ולא ישקוה: ל"ש.

דחשה מתייחדת עם שני חנשים:

והוליאוה עשרה. לחשת חיש חוץ

לעיר במטה בחזקת מתה לקלקל

עמה: דידעי לחתרויי ביה. ולומר

לו מן התורה כשאין האיש מנוקה

מעון שבא עליה משנאסרה עליו

אין המים בודקין את אשתו:

בעלה נחמן עליה. וחין לריך להעמיד

עדים חללו: סוטה שהיה בלחו.

דלא יוכל בעלה הראשון וגו'[®] דאמרינן

ביבמות בפ"ק (דף יא:) מה אני מקיים

אחרי אשר הוטמאה י לרבות סוטה

שנקתרה: והיא הנותנת. המדה הואת

שהבאת ראיה לדבריך היא הנותנת

הת הדין שאנו אומרים שלריך עדים:

נדה שהיא בכרת. חמורה עליו

ואינו בא עליה: שכן יש לה היתר.

לכשתטהר לפיכך אין יצרו תוקפו שתובטת הוא לאחר זמן: שאין לה

היתר. אם תמלא טמאה ולפיכך

לבו רודף אחריה: גנובים. כלומר

דבר האסור לו יצרו רודף אחריו:

ופרכוה. כדחמר שכן יש לה היתר:

היינו ס"ק. דברייתה: הכל המרו.

לר׳ יהודה לית ליה: בזתבר׳ ומחיימין

עליה. שתהא מודה: על עדי נפשות.

כדאמרינן בסנהדרין הוו יודעין שלא

כדיני ממונות דיני נפשות כו' בפרק

אחד דיני ממונות (דף לו.): הרבה

ילדות עושה. וגורם לנערה ילדה

שתבא לידי קלקול ושמא אמת הדבר

אל תביאי עלמך לידי מיתה מנוולת

זו: שלינים לעים. יודעים לפתות

ומלויין לה תמיד: שאינה כדאי

לשומען. אינה ראויה להם שאומר

לפניה דברי הודאות לדיקים הראשונים

אלא כדי שתודה על קלקולה כדאמרי׳

לקמןש יהודה הודה ולא בוש: שוברם

כתובתה. כותבת שובר על כתובתה

זניתי והפסדתי כתובתי ונותנת ביד

בעלה שלא תתבענו לאחר זמן ואינה

נהרגת שלא התרו בה עדים בשעת

מעשה: לשער מורה. שער החילוו

שבו נכנסין להר הבית ומשם לשער

נקנור הוא שער העליון שבחומה

שבין עזרת ישראל לעזרת נשים:

ששם משקין את הסוטות. מפני

שלא נתקדש בקדושת עזרה עובי

חלל אותו השער מפני המצורעין

שמכניסין ידיהן לבהונות ליתן מדם

החשם על בוהן ידו ומחוסר כפורים

שנכנס לעזרה בכרת לפיכך לא קדשו׳ שיוכל לעמוד בחלל השער שאם היה

יש לה עדים במדינת הים לא שכיחא: מתני' אכיצד עושה לה מוליכה לבית דין שבאותו מקום 🌣 ומוסרין לו שני תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך רבי יהודה אומר בעלה נאמן עליה: גמ' תרי ואיהו הא תלתא לימא מסייע לי׳ לרב יי דאמר רב יהודה אמר רב ילא שנו אלא בעיר אבל בדרך עד דאיכא שלשה שמא יצמרך אחד מהן לנקביו ונמצא אחד מהן מתייחד עם הערוה לא הכא היינו מעמא כי היכי דליהוו עליה מהדי מתלמידי חכמים אין כולי עלמא לא לימא מסייע ליה לאידך דרב דאמר רב יהודה אמר רב סדלא שנו אלא כשרין אבל פרוצין אפילו עשרה נמי לא מעשה היה והוציאוה עשרה במטה לא הכא היינו מעמא דידעי לאתרויי ביה: רבי יהודה אומר בעלה וכו': תניא סרבי יהודה אומר בעלה נאמז מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סומה שהיא בלאו לא כל שכן ורבנן היא הנותנת נדה דכרת חמירא ליה ומהימן סומה דלאו לא חמירא ליה ולא מהימן ורבי יהודה מִק״ו מייתי לה והא רבי יהודה מקראי מייתי לה דתניא יוהביא האיש את אשתו אל הכהן מן התורה האיש מביא את אשתו אבל אמרו חכמים מוסרין לו שני תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך רבי יוםי אומר יבעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת הבעלה נאמן עליה סומה שהיא בלאו לא כ"ש אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסומה שאין לה היתר ואומר ימים גנובים ימתקו וגו' ר' יהודה אומר מן התורה האיש מביא את אשתו אל הכהן שנא' והביא האיש את אשתו אמר להו קל וחומר ברישא ופרכוה והדר אמר להו קרא רבי יהודה היינו תנא קמא איכא בינייהו אבל אמרו: מתני' יהיו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים ומאיימין עליה כדרך שמאיימין על עדי נפשות 'יואומר לה בתי הרבה יין עושה הרבה שחוק עושה הרבה ילדות עושה הרבה שכנים הרעים עושין ווי לשמו הגדול שנכתב בקדושה שלא ימחה על המים ואומר לפניה דברים ישאינם כדי לשומען היא וכל משפחת בית אביה יאם אמרה ממאה אני שוברת כתובתה ויוצאת "ואם אמרה מהורה אני מעלין אותה לשער המזרח (2) שעל פתח שער נקנור (2) ששם משקין את הסוטות יומטהרין את היולדות בגריה לוכהן את המצורעין לוכהן אוחז בבגריה

אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מגלה את לבה וסותר את שערה רבי יהודה אומר "אם היה לבה נאה לא היה מגלהו ואם היה שערה נאה לא היה סותר מהיתה מתכסה בלבנים מכסה בשחורים היה עליה כלי זהב והטליאות

כהן מוליא את דם האשם חוץ לעורה הרי הוא נפסל ביוצא לפיכך צריך להכניס ידו לתוך חלל העזרה וביאת מקצת שרא רחמנא: נקנור. אדם גדול היה והביא דלתות נחושת מאלכסנדריא של מלרים לאותו שער ונעשו בו נסים כדתנן בסדר יומא (דף ה:) ונקראו על שמו: ששם משקין סוטות. דבעינן לפני ה' [במדבר ה] כדיליף לקמן [ה.]: ומטהרין אם היולדום. לקמן [שם] מפרש מאי היא: אוחו בבגדיה. בביח הצואר שלה: אם נקרעו. אינו חושש: ואם נפרמו. אינו חושש. פרימה גדולה מקריעה שנקרעה לקרעים הרבה דמינליי"ר בלע"ו כמו האי דפרים סילקא (שכת דף עד:): עד שמגלה אם לכה. ולקמן [שס] יליף לה מקרא: וסוסר אם שערה. מקליעתו. ולקמן [שס] יליף לה: וקטליאות

ל) קדושין פ: [לקמן כה.],כ) קדושין פל., ג) [עיין לקמן כה.ן, ד) קדושין פ ע"ו כה: ע"ש, ה) [תוספתח פ״א ע״ש היטבן, וֹ) ולקמן כה.ז. ז) וצ"ל ואומרים כ"א משנה שבמשניות], **ה**) ועי׳ תוס׳ לקמן ח. ד״ה ששסן, ט) סנהדריו מה. וועי׳ מום׳ לקמן ח. ד"ה והכהן], י) [עי תוספות לקמן ח. ד"ה אם מיסן, ל) [דף ו.], ל) [דף פ:], מ) [דברים כד], נ) [עס], מ) [להם רש"ש], ע) [ע"ב], פל) [וע"ע חוס' סנהדרין לו. ד"ה החורה], טעי רש"א ואולי צ"ל ליישב הברייתה והתוספתה לפי הירושלמי, ק) איכא למימר רש"ל. ל) ד"ו ל"ל הודם ד"ה אמר להו,

תורה אור השלם וְהַבִּיא הָאִישׁ אֶת
אִשְׁתוֹ אֶל הַכְּהֵן וְהַבִּיא את קרבנה עליה עשירת הָאֵיפָה קֶמֵח שְׁערִים לֹא יִצֹק עָלְיוֹ שֶׁמֶן וְלֹא יִתַּן עָלָיוֹ לְבֹנָה כִּי מִנְחַת הנאת הוא מנחת זכרוו

2. מים גנובים ימתקו יְלֶּחֶם סְתָרִים יְנְעָם: וְלֶּחֶם סְתָרִים יִנְעָם: משלי ט יז

הגהות הב"ח

(h) במשנה שכנים הרעים עושין (עשי לשמו וכו' המים) תא"מ ונ"ב ס"א אל תעשי לשמו הגדול שנכתב בקדושה שימחה על המים: (ב) שם לברים שאינה כדאי לשומען: (ג) שם לשער דליהוו וכו׳ עליו בב"ד הנדול: (ה) תום' ד"ה אמר וכו׳ היתר לאיסורו וכו׳ ולכך הוצרכו וכו׳: (ו) בא"ד אכל בדר׳ יוסי וו תכנים... למימר א דמעיקרא:

לעזי רש"י

י דימינציי״ר. לחתוך לחתיכות דקות, לקרוע

מוסף רש"י

ומוסרין לו. מי שקינא לאשתו ונסתרה והוא מעלה להשקותה, מוסרין לו כית דין שנעירו, שני תלמידי חכמים שמא זלמידי חכמים שמא בא עליה בדרך. שחרי נאסרה עליו, כדתנן (לקמן כו:) נטמאה נטמאה, אחד בא עליה שוב אין המים בודקין אותה, דכתיב ונקה האיש מעון, בזמן שהאיש מנוקה מעון המים בודקין את אשתו, אין האיש מת השתו, אין האים המת מתוקה מעון אין המים בודקין את השתו, ונמלא בודקין את השתו, ונמלא שם שמים נתחק לבעלה (קדושין פ:). שמא יצטרך אחד מהן לנקביו. ונעי להתרחק לנגיעות (שם פא.). והוציאוה עשרה. פרינים לאשת איש זונה ע"ז בה:). במטה. חוץ לעיר לעבירה כעין קוברי מת שלא יבינו (שם) בחוקת

פי), וכהן אוחז בבגדיה. של סוטה, אם נקרעו, כדרך כל הנקרעים, ואם נפרמו. קרע משונה לכאן ולכאן ולמקיכות סטות (שנהדין מה). וסותר את שערה. קלעי שערה (שם).